

Dole, na ulici, vetar je mahao zacepljenim plakatom gore-dole, te se reč ENGLSOC na mahove pojavljivala i nestajala. Englsoc. Sveti princip Englsoca. Novogovor, dvosmisao, menjanje prošlosti. On se osećao kao da luta po šumama na morskome dnu, izgubljen u čudovišnom svetu u kome je on sam bio čudovište. Bio je sam. Prošlost je bila mrtva, budućnost nezamisliva. S kakvom je sigurnošću mogao reći da je i jedno trenutno živo ljudsko biće na njegovoj strani? I na koji način znati da vladavina Partije neće potrajati zauvek? Kao odgovor, vratiše mu se tri parole na belo fasadi Ministarstva istine:
RAT JE MIR SLOBODA JE ROPSTVO NEZNANJE JE MOĆ

On izvadi iz džepa novčić od dvadeset pet centi. Tu su, takođe, sitnim slovima, bile ispisane te iste parole; s druge strane je bila glava Velikog Brata. Njegove oči su, čak i sa novčića, pratile čoveka. Na novcu, na markama, na koricama knjiga, na zastavicama, na plakatima i na kutijama za cigarete - svuda. Uvek te oči koje posmatraju i glas koji obavija. Bio čovek budan ili spavao, radio ili jeo, u kući ili van kuće, u kupatilu ili u krevetu - izbeći se nije moglo. Niko nije imao ništa svoje do onih nekoliko kubnih centimetara u lobanji. Sunce beše odmaklo svojim putem, i hiljade prozora na Ministarstvu istine, sad kad svetlost nije bila u njih, izgledali su mrko i odbojno, kao puškarnice na tvrđavi. Pred ogromnim piramidalnim oblikom Vinstonu zadrhta srce. Zgrada je bila previše jaka, nije se mogla zauzeti na juriš. Ne bi je srušilo ni hiljadu raketnih bombi. On se ponovo upita za koga piše dnevnik. Za budućnost, za prošlost - za neko zamišljeno doba. A pred njim nije stajala smrt nego uništenje. Dnevnik će biti pretvoren u prah i pepeo, a on sam u paru. Jedino će Policija misli pročitati šta je napisao, pre nego što zbrišu dnevnik iz postojanja i iz sećanja. Kako se obratiti budućnosti kad ni trag čoveka, čak ni bezimena reč nažvrljana na komadu papira neće moći da fizički preživi?

Sa telekrana izbi četrnaest. Morao je da ode za deset minuta. Morao se vratiti na posao u četrnaest i trideset.

Izbijanje sata mu začudo dade snage. Više nije bio samotna utvara što izgovara istinu koju niko nikad neće čuti. No dokle god ju je izgovarao, trajnost je na neki nejasan način bila obezbeđena. Nasleđe čovekovo se ne prenosi saopštavanjem svojih misli nego čuvanjem duhovnog zdravlja. On se vrati do stola, umoči pero u mastilo i napisa:

Budućnosti ili prošlosti, vremenu u kome je misao slobodna, u kome se ljudi razlikuju među sobom i ne žive usamljeni - vremenu u kome postoji istina i u kome se ono što je učinjeno ne može povući:

Iz doba jednoobraznosti, iz doba samoće, iz doba Velikog Brata, iz doba dvomisli pozdravi!

Ja sam već mrtav, pomisli on. Učini mu se da je tek sada, sad kad je počinjao bivati sposoban da uobliči svoje misli, tek sad preduzeo odlučujući korak. Posledice svakog čina sadržane su u samom činu. On napisa:

Zlomisao ne povlači sobom smrt: zlomisao JESTE smrt.

Sad kad je shvatio sebe kao mrtvaca, postalo je važno održati se što duže u životu. Dva prsta desne ruke bila su mu umrljana mastilom. Upravo takve sitnice izdaju. Neko nadobudno njuškalo u Ministarstvu (verovatno kakva žena: ona sa pepeljastom kosom ili ona crnomanjasta iz odeljenja za prozu) moglo bi se čuditi zašto je pisao za vreme prekida za ručak, zašto je upotrebljavao staromodno pero, šta je to pisao - i onda kazati reč-dve na odgovarajućem mestu. On ode u kupatilo i pažljivo oprao mastilo oštrim mrkim sapunom koji je strugao kožu kao šmirglpapir te tako bio pogodan za tu svrhu.